

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

Discutitur annus obitus Pipini.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

rolum Martellū è carcere Ple&trudis nouerçę pro nepote Theobaldo laborantis non sine diuino nutu elapsū, de nouerca se egregiè vindicasse, ac Palatij Magisterium obtinuisse. Vide de his citatos supra authores. Desinant nunc Pipini manes laceßere qui optimo Principi etiam morienti infamia stigmata inurunt. Sicut peccauit (fatemur) cum Dauide Ple&trudem eijciendo, Alpaidem inducendo, spiritualem admonitorem interficiendo, sic cum eodem pænituit Alpaidem dimittendo, Ple&trudem restituendo, eleemosynis, fundandis Monasterijs, homicidium expiando.

Discutitur annus obitus Pipini.

Ipinum vitę stationem cessisse anno 714. asseruimus. Sunt tamen nonnullę obiectiones ex historijs petitaę, quę suadeant obijße anno 712. prima est, Annus 13. Pipini currebat cum anno Christi 700. teste insigni illius temporis scriptore Iona Monacho in vita S. Wulfranni apud Surium 20. Martij. Si supra 700. addas 12. tenemus completos annos regiminis Pipini, nimirum 24. aut 25. quibus plures à nullo assignantur; ergo obijt anno 712.

Secunda, Annus 7. Caroli Martelli currebat cum anno Christi 719. vt idem Ionas testatur; ergo Martellus Principatum auspicatus est anno 713. loco patris in Decembri anni 712. defuncti.

Verum propter huiusmodi ratiunculas non est à communi calculo recedendum: nam Ionas apud Surium multis scætet erroribus Chronologicis in quos etiam alij incaute

caut impegerunt, imo nonnumquam sibi contradicunt; ideo argumenta ex ipso petita nullius sunt roboris. Annum 714. terminum Pipini figunt omnes nostrates historiae & patria monumenta, quibus omnino acquiescendū.

Ut status Franciæ post transitum Pipini vno oculo perspiciatur, apponam quædam Gaguini ex quibus simul superiora possunt confirmari: *Erat Pipino* (inquit Gaguinus) *pupillo Martellus filius quem Plectruda nouerca persecuta comprehensum in custodia Colonia habuit. Orta deinde inter procures propter Theudoaldi violentiam seditione, cum diu digladiatum esset, Dagoberti fortuna deterior facta est. Vnde pulso Magistratum Theudoaldo Franci Rangafredum Principem palatii nominauerunt. Qui mox excitato ad rem fortiter gerendam Dagoberto per carbonariam siluam ad Mosam flumen usque copias promouit vastatis undiq; atque incensis agris. Quo tempore Martellus custodia elapsus est: & Dagobertum mors occupauit. Eodem prope tempore Ansbertus Abriensis Pontifex in colle altissimo S. Michaelis Cœnobium exadificauit cum ageretur Annus salutis 709. Erat sacerdos qui Daniel appellabatur, qui cum bona estimationis esset, hunc assumptum palatio proponunt: permissis imprimis ut Casarius illi barbaque adolesceret quæ per sacerdotij legem tondere sapius oportebat. Capillo adulto Regem procures consalutant appellantiq; pro Daniele Chilpericum. Martellus libertate adeptus, Pipini patris Magistratum hoc est palatii præfecturam recuperare omni studio contendit: Clotariumq; in Dagoberti locum constituit. Qui cum militum delectum iam haberet, Chilpericus accito Ranfredo & Frisonum Duce qui amicitiam cum Chilperico inierat ad Mosam fluentium castra promouit. Post atrocissimum conflictum Martellus in fugam se vertit. Sed receptus ex fuga copijs prælium cum saepe redintegrasset pugnatumq; varia utrimque fortuna diuisisset, tandem apud Ablauum Chilpericus superatur. Verum cum ex fuga se recepisset, bellum iterum mouit. Cui auxilio fuit Vasconum Princeps Eudo, Sed benigniore fortuna usus Martellus,*

tellus, Hostem fudit in agro Cameracensi in loco qui Vinofis appellatur. At Eudo assumpto fuga Comite Chilperico, sublatisque Regis thesauris Aureliam, inde in Vasconiam profectus est. Fugientem vero Martellus assequi non potuit. Sed Rangafredum Andegouiam petentem una cum ciuitate in potestatem recepit. Clementia tamen vsus Martellus hostem libertate & ciuitate domauit. Anno mox insequenti missis ad Eudonem legatis, receptoque Chilperico, Vasconi pepercit. Interea Clotarius obiit mortem. Restitutusque in Regnum Chilpericus non diu superuixit, Cui successorem secrete Franci ex Martelli consilio Theodoricum Dagoberti filium: quem Calle apud moniales virgines educatum autores tradunt. Ad hunc modum Martellus recepta palatij praefectura, grandem exercitum contrahit. Inde Rheno traiecto per deuictos Sueuos ad Baugarenfes vsque qui ultra Danubium incolunt ducit. Quibus fusis superatisque postquam maximam Germania partem in ditionem recepit, praedae spoliisque impeditus in Franciam victor regreditur. Vbi cum de Eudonis Vasconis defectione nuncium accepisset, proinus in eum expeditionem parat. Sed Martelli aduentum Eudo non sustinens in penitiores Regionis locos se abdidit: quem anxie questum neque inuentum Martellus reducto in Franciam exercitu dimisit. Eodem tempore deficientibus à fide Sueuis, Martellus Lenfredum Alemania Ducem fudit eamque Regionem cum ipsis Sueuis subiugauit. Hic tot victorijs clarus Domum se recepit. Tali profecto Principe opus eo tempore erat, cum insurgentibus undique bellis Francia quateretur. Sic Gaguinus, cui cõformes sunt reliqui historici Franci. Vide eadem in suos annos digesta apud Sigebertum, Trithemium, Miræum in Annalibus Belgicis, Gramaie in historia Brabantie, Hargum in Annalibus Brabaticis. Tantum aduerte Gaguinum perperam nomẽ Pusilli attribueret Pipino patri Caroli Martelli, cum id à nostratibus &

Francis tantummodo tribuatur Pipino Caroli Martelli filio cui staturæ exilitas Brevis siue Pusilli nomen fecit. Contrariè Pipinus parens Caroli Martelli à corporis mole dictus fuit Crassus siue Grossus; Vide Histo. Brabantia Diuæi, Haræi, Gramaie & supra disser. 39.

APPENDIX.

Contra id quod initio diximus Theobaldum fuisse legitimū filium Drogonis, Obijcitur: Auctor appendicis ad historiā Gregorij Turonensis, quem sequitur Bernardus Furmerius lib. 3. annualium Frisæ (nescio an alij) asserens Theobaldum fuisse illegitimum filium Grimoaldi. Verum eorum auctoritas tanti non est, vt propter eos à reliquorum & quidem multò plurium iudicio recedamus. Ainonius lib. 4. cap. 49. Trithemius in compendio Regum Franciæ l. primo, Sigebertus in Chronico, Antonius Coccius eneadis 8. lib. 7. Leydenis lib. 2. Histo. Haræus in annualibus Brabantia, Scriekius, Miræus in annualibus Belgicis: hi omnes asserunt Theobaldum esse Drogonis filium, & de eo tanquam legitimo loquuntur, non sic de Martello. Similiter Nauclerus generatione 24. Pontus Hauterus, Diuæus alijque de Theobaldo tanquam legitimo tractāt, longe aliter de Carolo Martello, quem omnes illegitimum expresse tradunt vel insinuant. Theobaldus illegitimus filius Grimoaldi apud auctorem Appendicis, alius videtur mihi fuisse à Theobaldo filio Drogonis de quo nos agimus. Quid enim vetat etiam Grimoaldo natum illegitimum? & nomina eadem in eadem progenie sæpius imponuntur. colligo vero illud, quia, teste ipso auctore